

Snedeni Vikec.

I.

koliko potov ima mladina tudi v nedeljo popoldne! Starejši, posebno poleti, v hudem delu, se radi nekoliko odpočijejo po trpljenju celega tedna, pa se zleknejo v senco pod drevje ali pa na trato za hišo. Mladina pa ni nikdar ugnana, niti po delu ne.

Praznično obleko raz sé, pa eden tja, drugi drugam. Nekaj se jih gre igrat na pašnik, drugi v hosto, tretji v vodo, drugi spet nad črešnje, pozneje nad lešnike in kdovekam še.

„Po borovnice!“ so jo zagnali neke nedelje popoldne Poličarjevi otroci. „Alo, po borovnice, po borovnice!“ razlegalo se je okrog hiše.

„No, pa pojdite!“ so dejali mati, „pa jih morate tudi domov kaj prinesiti za očeta, ki jih tako radi imajo.“ Pograbili so brž lončke in druge posode in: „Bomo, bomo, bomo!“ se je slišalo še daleč od hiše navzdol.

No, seveda Vikec je pozabil celo posodico vzeti s seboj; tako je bil živo zaverovan v borovnice.

Veliko borovnic je bilo v Gorinovih gozdih, in dobri so bili Gorinovi, zato niso nikomur branili, da jih je nabral, kolikor jih je hotel. Brez strahu so hodili otroci mimo njih hiše po borovnice; brez strahu so jih nosili spet mimo njih domov polne lončke in tudi polne večje posode.

„Kam boš pa ti nabral, Vikec?“ se oglasi njegova sestra. „Menda v žep? kje pa imaš posodo?“

„To je še dobro, da glave nisi pozabil; pa saj boš menda najraje kar v glavo nabiral.“

Pa res ni bilo Vikcu dosti mar posode. S polnim periščem debelih borovnic si je zasipal usta in je polnil želodček.

Naposled se je pa le spomnil na dom in na očeta in je jel premišljevat, kam bi jih nabral.

„E ja, saj imam slamniki!“

„Kdo jih bo pa jedel iz tvojega zamazanega in posmoljenega slamnika! Vsaj zelenja deni noter!“

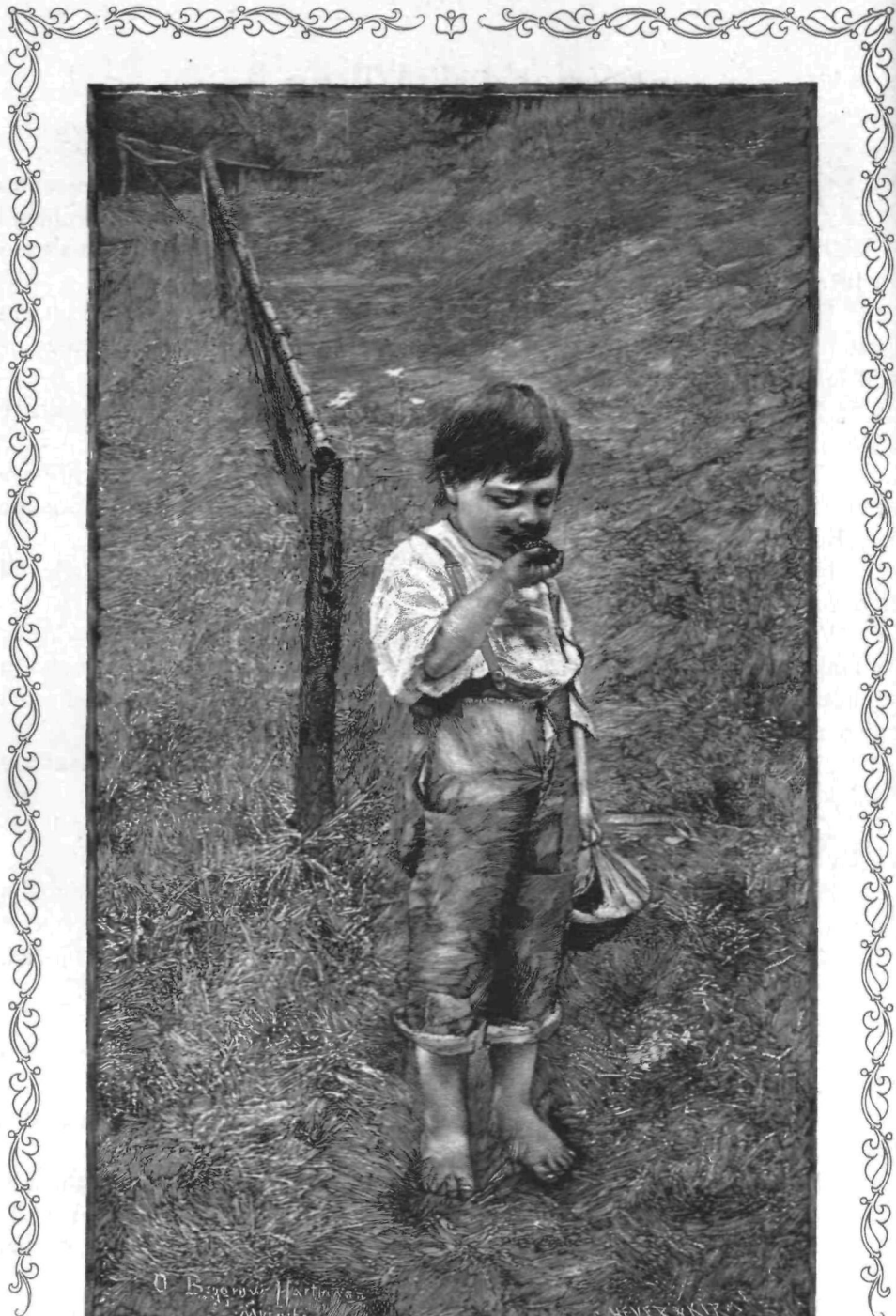
Obložil je svoje pokrivalo lepo s kostanjevim listjem, pa je polnil s črnimi, debelimi jagodami.

„No, kako boš pa zdaj nosil?“ oglasi se Micika, ko je bil slamniki poln. Ako držiš spodaj, boš do doma ravno vse zmečkal. Ako pa držiš za krajsce, se ti bodo pa odtrgali. Na, tukaj imaš robec in zavij vse skupaj v robec. Pa, da ne bo robec ves črn.“

Dejali so mu vse v red. Pred drugimi se je odpravil domov, češ: jaz sem najpridnejši in najskrbnejši za dom.

II.

Jagoda je jagoda — debel ne boš od nje. Dokler jo ješ, je še nekaj v ustih; ko pa nehaš, pa ni v ustih nič in v želodcu nič.

To je izkušal tudi Vikec. Dokler je šel po gozdu med borovničevjem, je spet in spet posegel po borovnicah, jih pobiral in zobal. Prišel je pa do Gorinovih, prišel na travnike in polje, kjer ni rastle borovničevje, rastle so pa v njegovih ustih skomine po borovnicah. Spet in spet je posegel v slamnik . . . Ko je stopal proti vrhu domačega griča, jih je bilo le še eno pest v slamniku —

„Ni vredno, da bi samo tole nosil domov“, je dejal, pa je še tisto stresel v roko in v usta — in jo je s praznim slamnikom v robcu polagoma mahal proti domači hiši.

Poličarjev oče so bili ob nedeljah popoldne najrajši doma. Nekoliko so počivali, šli malo po polju ali pa doma premišljevali, kaj se bo delalo prihodnji teden.

Na malem stoličku so sedeli pred hišo, ko priroma Vikec izza kozolca. Potrebni so bili hladilnega krepčila. Dvakratna pot v cerkev in iz cerkve ob vročem solncu izsuši človeku grlo. Lahko bi bili izpili pol korca ali tudi cel korec mrzle studenčnine ali zajeli kislega mleka, toda danes se niso dotaknili ne tega, ne onega.

„Saj bom borovnice!“ so si mislili in „škoda bi bilo, ko bi si z vodo ali z mlekom kvaril dober okus.“

Kar oveselili so se, ko so zagledali Vikca.

„No, ali si jih prinesel?“ mu zakličejo izdaleč.

„Sem; pa sem jih po poti snedel“, dene boječe Vikec.

Kakor je tebi, kadar po kaki reči zelo hrepeniš in meniš, da jo imaš v trenutku pred seboj, pa naenkrat zveš, da ne bo nič, — tako je bilo Poličarjevemu očetu. Še pogledali niso več Vikca. Poparjen se je splazil v vežo.

„Škoda, da smo mu dali ime Viktor, t. j. zmagovalec, kakor so rekli gospod kaplan. Ta ni mogel premagati svojega poželenja.“

V tej nevolji pa je razveselila očeta Micika in drugi Poličarjev drobiž, ki so kmalu za Vikcem privreli domov. Prinesli so polne košarice višnjevočrnih borovnic.

Veselo so se razgovarjali oče z Miciko in z drugimi, ki so jim podajali priljubljeni poboljšek. Vikec pa je potrpetljivo poslušal veseli pogovor, naslonjen na ognjišče, kjer so kuhali mati večerjo.

Tudi pri večerji ga niso oče dosti pogledali. Tudi drugi dan malo in tako dolgo časa naprej. Klicali so vedno le Miciko in so venomer nji naročali, kar so potrebovali. Micika pa je rada in urno storila, kar so ji veleli, ker je dobro poznala očeta in vedela, da imajo oče radi tistega, komur vedno kaj velijo; onega pa, ki ga puste pri miru, pa ne marajo.

Upamo, da bo Vikca ta kazen (prav nič huda za telo, pač pa za nepokvarjeno otročje srce) izpreobrnila, in da se bo kmalu slišalo pri Poličarjevih: „Vikec pojdi sem! Vikec nesi tja! Vikec, po tobak pojdeš.“ In tako dalje.

Ferd. Gregorec.

